

HARLEQUIN®

King

Katy Evans

Kõva tegija

*See mees saab alati oma tahtmise...
kuni ta kohtab väärilist vastast.*

Originaali tiitel:

Katy Evans

Big Shot

2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit

Toimetanud Anneli Sihvart

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Katy Evans

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D02377620

ISBN 978-9949-82-556-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armas lugeja!

Suur tänu sulle, et KÕVA TEGIJA kätte võtnud oled. Seksikas poissmehes beebiga on alati olnud midagi vastupandamatut, eriti veel siis, kui armastus selle seksika (beebiga) poissmehe põlvili surub. William Walker on keeruka iseloomuga töönarkomaan, aga kui pildile ilmub beebi, tulevad esile tema iseloomu teisedki tahud. Sellest piisab, et meie kangelanna India, kes enda arvates meest tõeliselt vihkab, teda rohkem ihaldama, imetlema ja igatsema hakkaks, kui kunagi võimalikuks pidanud on. Ma ei suutnud ära oodata, millal Williami ja India armastuslugu teiega jagada saan, ja loodan, et naudite selle lugemist sama palju kui mina kirjutamist.

Katy

Minu lugejatele. Te kõik olete kõvad tegijad.

Üks

India

Elus on kolm asja, mis mind tõeliselt häirivad. Esimene on mu loomulik unetsükkel, mis mind eranditult igal hommikul kell 5.00 ärkama sunnib, isegi nädalavahetusel. Teine on tõsiasi, et teistega pole samamoodi. Mind ajab alati oigama, kui mu toakaaslane Montana igal hommikul kell 8.00 kööki sööma hõljub, valmis värskes näoga päevale vastu minema, aga mina olen pidanud selleks ajaks juba kolm tundi ärkvel olema. Kuid kõige hullem on minu kolmas ja viimane isiklik küiks.

Ma vihkan oma ülemust.

Oma nõudlikku, kivist südamega, ülbest tõprast ülemust.

Te kindlasti teate selliseid inimesi, kes ise liftis olles ja kedagi tulemas nähes palavikuliselt ukse sulgemise nuppu klõpsivad – lihtsalt selleks, et inimestega suhtlemist vältida? Teate, mida?

Selline mu ülemus ongi. Ainult veel hullem.

On hommik, kell on veidi viis läbi.

Olen juba mõned minutid ärkvel olnud, kuid pole veel üritanudki voodist välja ronida. Suudan mõelda vaid sellele, et pean veetma kogu päeva koos selle ennasttäis ilusa poisi, William Walkeriga. Sellest ajast peale, kui minust aasta tagasi tema assistent sai, on ta mu elu

põrguks muutnud. Nüüd ärkan igal hommikul nii näotult vara ja püüan välja mõelda mooduseid, kuidas tööst kõrvale hiilida nii, et mind ei vallandataks.

Kas helistada ja öelda, et jäin haigeks?

Maalida otsaesisele sinikas ja öelda, et kukkusin?

Öelda, et koer sõi peale kodutöö ka *mind* ennast ära?

See on raske. Mul *ei ole* koera ja ma ei käi enam ülikoolis.

Ja William Walker on hullem kui ükskõik milline ülikooliprofessor, kellega mul on silmitsi seista tulnud.

Hullem kui *ükskõik kes*, kellega olen silmitsi seisma pidanud.

Voldemort, aga väga seksikas.

Minutid mööduvad. Ajan end ohatas voodist üles ja riietun eesootavaks päevaks harilikku halli pükskostüümi. See on minu tavaline tööriietus ettevõttes Walker Industries. Ega ma tahagi ülemusele oma riie-tega muljet avaldada. Ma tahaksin hoopis hea tööetika poolest silma paista – või vähemalt tahtsin, kuni taipasin, et mees ei pane mind tähelegi.

Pärast riietumist, näo pesemist ja juuste kammimist lähen kööki ja panen kohvimasina tööle. Köök on korteri parim osa, sest mu korterikaaslane Montana armastab küpsetada. Viskan naeratades igatseva pilgu tema magamistoa ukse poole, soovides, et ta üleval oleks ja midagi maitsvat küpsetaks.

Teades, et ta ei ärka veel tunde, võtan oma kohvitassi ja sülearvuti ning istun baaritoolele. Olen lugematuid hommikuid selles köögis oma arvuti seltsis veetnud, rüübates kohvi ja süvenedes romaani kirjutamisse. Nii varane ärkamine on korraga nii õnnistus kui needus.

Need on üksildased tunnid, kuid samas on see suurepärase aeg kirjutamiseks.

Elan peaaegu kohe oma loosse sisse. Tagasihoidlikult öeldes mu loomemahlad lausa voolavad täna hommikul. Mu sõrmed paistavad lausa iseseisvalt tegutsevat, lennates suure kiirusega üle klaviatuuri. Enne kui ma arugi saan, on arvutiekraanile lisandunud viissada uut sõna.

Mul pole aimugi, kas kirjutatu ka hea on, ja minus peituv perfektsionist tunneb kiusatust minna tagasi vigu parandama, kuid ma õppisin juba kaua aega tagasi nendele häältele oma peas mitte tähelepanu pöörama. Kui ma üldse tahan oma romaani kunagi lõpetada, pean laskma sõnadel lennata. Ma võin hiljem kirjutatu juurde tagasi pöörduda ja kõike täiustada.

Just see mulle kogu protsessi juures meeldibki.

Kirjutades on nii kerge unustada nii oma töö kui kohutav ülemus. Hetkel, kui kuulen Montana äratuskella helisemas, tean, et mu rahu ja vaikuse aeg on läbi. Jõudsin täna hommikul palju ära teha, kuid tahaksin, et võiksin kirjutamist jätkata. Ma ei taha mõeldagi, et pean täna William Walkerit nägema.

„Hommikust, päikesekiir,” ütleb Montana kööki tuhisedes. Ta suundub kohe külmkapi juurde trennielse smuuti koostisosi välja võtma. Naise mustad juuksed on korralikku hobusesabasse silutud ja nägu värske, kuldne nahk meigist puutumata. Ta tundub veatu, kuigi on äsja ärganud.

„Hommikust, sina kaunis üksisarvest hommikuinimene,” vastan naeratades arvutikaant kinni pannes ja Montana naerab üle õla minu poole vaadates.

„Said mõned sõnad jälle kirja?” küsib ta lootusrikkalt.

„Terve hulga. Mul on hea meel, et jutt lausa jookseb, kahju lõpetada. Kas sa lähed jooksuma?”

Ta vaatab oma kella. „Kui mul selleks aega jääb. Pean täna kella kaheksaks pagaritöökojas olema.”

Montana on veidi vähem kui aasta linna parimas pagaritöökojas töötanud. See ei ole mingi tavaline leiva ja kondiitriäri – nad teevad erilisi kondiitritooteid, pulmatorte ja hullumeelseid näidiseksponaate nagu need, mida kokandusteemalistes tõsielusarjades näha võib. Tooted on põrgulikult kallid, kuid koht toob tohutult raha sisse.

Chicago elanikud ei saa neist isu täis. Nagu minagi, sest ta toob kogu aeg mulle sealt midagi kaasa.

Montanal on karjäär, mida ta armastab, jumalanna keha ja parem iseloom kui ükskõik kellel teisel, keda kohanud olen. Võib kindlalt väita, et ta on täispakett, kuid tema peale on täiesti võimatu kade olla, sest ta on ülimeeldiv inimene. Ta on nagu mu õde teiselt emalt ja väärib täielikult parimat.

„Ma olen kindel, et su keha annab ühe trenni vahelejäämise andeks,” narritan keelt näidates.

Montana naerab. „Oo ei, seda ma ei tohi. Selline suhtumine viib laiskuseni, õigus? Kui ma ka praegu ei lähe, siis õhtul kindlasti. Tahad kaasa tulla?”

Tõstan kiiresti allaandmise märgiks käed. „Täna, ei. Mina saan oma trenni kohvimasina juurde jooksmisega kätte.”

Montana naerab ja kuhjab peotäie toiduaineid kannmikserisse. „Tead ju küll, et mulle ei meeldi, kuidas sa

selle koletise heaks töötamisest kinni hoiad. „Kivimees”. Lugesin just Business Insiderist tema kohta sellise pealkirjaga portreelugu. Kas see tüüp kunagi naeratab ka või?”

Ma norsatan. „Mitte iialgi.”

Montana naerab ja ebaleb veidi. „India, sa tead, et ma armastan sind. Mulle tundub, et see töö on sinu jaoks liiga raske. Ma pean silmas, et vaevalt paar päeva tagasi helistas ta sulle – mis kell? Mis see kell oligi, kui ma telefonihelina oma tuppä ära kuulsin. Kell kolm öösel?”

„William on töönarkomaan. Ta kohe ei oska lõpetada. Ta arvab, et kui tema ei maga, siis ei maga teised ka,” lausun, imestades, miks ma meest kaitsen, kuigi teda vihkan. *Süüdamest*.

„Ma arvasin, et võib-olla... Noh, igatahes ei taha ma enam neid rõngaid su silmade ümber näha, Indy.”

Naeratan sülearvutit ära pannes nõrgalt. „Usu mind, see ei meeldi mulle ka. Aga mul on seda tööd vaja. See võimaldab mul ära elada, kuni ma oma raamatut kirjutan. See on ainus põhjus, miks ma end seda vihatud tööd tehes päris armetuna *ei tunne*.” Kortsutan Montana suunas kulmu.

„Vaata, ega me kõik ikka oma tööd armastada saa. Aitäh, et minu pärast muretsed, aga minuga on kõik korras. Nagunii tulen varsti sealt töölt ära, sest mu raamat on nii menukas,” teatan optimistlikult.

Montana vastab mikserit sisse lülitades mu naeratu-sele. „Sa ju tead, et kui tahad midagi muud proovida, võin katsuda sulle pagaritöökojas mingi töö leida.”

Ma oigan. „Montana, me mõlemad teame ju, et sellest ei tuleks midagi välja. Ma saan vaevalt röstsaiad

tegemisega hakkama, mis siis veel peotortidest rääkida.” Raputan pead ja võtan oma kingad. „Unusta ära, et me sellest üldse rääkisime, nõus? Mul pole häda midagi. Eks igauks pea mingil hetkel oma elus vastikut tööd tegema.”

Montana noogutab äraolevalt, kuid lõpuks hakkame mõlemad naerma, sest teame, et temaga pole seda juhtunud.

Enne pagaritöökoda töötas Montana kohalikus spordisaalis eratreenerina. Veel varem õpetas ta oma ema tantsustuudios lastele tantse laulude järgi nagu „Sära, sära, täheke” või mõni Disney Channeli tunnuslugu. Ta pole kunagi töötanud kohvikus nõudepesijana, ega koristaja või kassapidajana. Talle on ta töökohad alati meeldinud ja kunagi ta tunnistas mulle, et ei saanud varem arugi, kui väga tal vedanud on, enne kui kuulis seda teistelt – nagu mina –, kellel nii hästi ei läinud.

Montana valab parajasti keskendunult huult hamustades oma smuutit klaasi. „Olgu. Aga kui sa sinna edasi jääd, siis ära lase mehel ennast vähemalt niimoodi kohelda. Hakka talle vastu, kui vaja, ja pea meeles, kes sinu tõeline ülemus on, Indy. See oled *sina* ise.”

Noogutan ja manan näole nii võltsi naeratuse, et olen üllatunud, kui toanaaber sellest aru ei saa.

„Olgu, see on hea mõte, Mon,” lausun, oodates, et tööjutt juba lõppeks. „Aitäh nõuande eest. Hiljem siis näeme, nõus?”

Montana naeratab mulle säravalt, imedes läbi roosa kõrre oma jooki, ja lehvitab vaba käega. „Olgu, kullake. Toredat tööpäeva kontoris. Ma armastan sind!”